

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **D.V.**, nar. X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t.č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, zastoupen JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou se sídlem AK Wenzigova 5, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 5. 11. 2012 č.j. KRPA-102935/ČJ-2012-000022,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ze dne 5. 11. 2012 č.j. KRPA-102935/ČJ-2012-000022 se ruší a věc se vrací zpět žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve výši 5.760,- Kč k rukám právní zástupkyně žalobce do jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkumu rozhodnutí ze dne 5. 11. 2012 č.j. KRPA-102935/ČJ-2012-000022, kterým žalovaný rozhodl podle § 124 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovené rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 8. 2012 podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, o 90 dnů.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že po dobu zajištění se nepodařilo realizovat správní vyhoštění, a to pro složitost přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný doplnil, že žádost o vydání náhradního cestovního dokladu podal dne 14. srpna 2012. Společně s touto žádostí byla postoupena žádost o zjištění totožnosti. Žádost o vydání náhradního cestovního dokladu byla Ředitelstvím služby cizinecké policie, jako orgánem příslušným dle § 163 odst. 1 písm. i) zákona Č. 326/1999 Sb., postoupena Zastupitelskému úřadu Vietnamu, který však doposud o žádosti o vystavení náhradního cestovního dokladu nerozhodl. Žalovaný zdůraznil, že je ve věci vydání náhradního cestovního dokladu vázán závěrem dožadovaného orgánu, kterým je orgán cizího státu, čímž odůvodnil prodloužení tohoto procesu.

V rozhodnutí mimo jiné poukázal na závěry uvedené v předcházejícím rozhodnutí o zajištění s tím, že nedošlo ke změně okolností, za nichž byl žalobce zajištěn.

Na závěr rozhodnutí žalovaný doplnil, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace výkonu vyhoštění z území členských států Evropské unie, a to ve stanovené době trvání zajištění, neboť v daném případě neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala z území členských států žalobce vyhostit. Tento závěr učinil na podkladě své běžné praxe a na podkladě skutečností sdělených v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 14.08.2012.

Žalobce v podané žalobě uvádí, že žalovaný porušil ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s tím, že nedošlo k naplnění kumulativních podmínek. Zároveň označil řízení za vadné z toho důvodu, že správní orgán nezjistil skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Stejně jako v žalobě proti rozhodnutí o zajištění žalobce uvedl, že žije s družkou paní Minh Nguyen Thi, která má na území České republiky povolen trvalý pobyt. S družkou vedou společnou domácnost, platí společně nájem a náklady na bydlení, společně se starají o domácnost. Vyhoštění by pro něho znamenalo velký zásah do společného soukromého a rodinného života. Po celou dobu výkonu trestu byli spolu v kontaktu, družka mu posílala dopisy a balíky. Pravidelně ho navštěvovala. Dále poukázal na to, že má finanční prostředky, kterými přispívá do rodinného rozpočtu, tak i prostředky k případnému složení finanční záruky k nahrazení jeho zajištění. V této souvislosti žalobce namítá, že jeho družka nebyla ve věci vyslechnuta, ačkoliv by mohla potvrdit jeho tvrzení o vedení společné domácnosti, o společném soužití i skutečnost, že má finanční prostředky, kterými přispívá do rodinného rozpočtu a které by mohl poskytnout jako finanční záruku.

Žalobce vytýká žalovanému, že v rozhodnutí o prodloužení zajištění pouze opakuje důvody, které vedly k jeho zajištění a pouze doplňuje, že k prodloužení zajištění dochází z důvodu obtížnosti zajištění cestovního dokladu od Zastupitelského úřadu Vietnamu. Žalobce namítá, že kromě podání žádosti o vystavení cestovního dokladu je správní orgán nečinný, neprovádí žádné úkony a doposud ani nevyslechl jeho družku jako účastníka řízení.

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný odkázal k aplikaci zvláštních opatření na rozsudek č.j. 1 A 50/2012-24 ze dne 20. 9. 2012, kde se s nimi Městský soud v Praze vypořádal a s nimiž se zcela ztotožňuje.

K námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu žalovaný konstatuje, že v řízení o zajištění posuzuje možné překážky, které jsou mu v době rozhodování známy, respektive vyšly najevo. Je tedy povinen posuzovat skutečnosti, které nasvědčují tomu, že u zajišťovaného cizince existují konkrétní okolnosti znemožňující jeho vycestování. Připustil, že důvodem nikoli však absolutním, může být považován v některých případech i rozvinutý rodinný život, když v zákoně o pobytu cizinců je stanovena povinnost správního orgánu zohlednit v řízení případný zásah do práv na soukromý a rodinný život, které má zřetelně cizinec vybudovaný na území Evropské unie. Jedná se tedy o případy, kdy cizinec má na

území EU vybudované dlouhodobé či natolik vážné rodinné či soukromé vazby, které by případným vyhoštěním byly nepřiměřeným způsobem přetrhány. V této souvislosti správní orgán poukazuje na ustanovení § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož lze zasáhnout i do tohoto práva, pokud cizinec opakovaně maří výkon úředního rozhodnutí, páchá na území závažnou trestnou činnost a pobývá na území neoprávněně. Žalovaný označil jednání žalobce za nenapravitelné. Podle žalovaného žalobce neučiní žádné úkony směřující k zajištění cestovního dokladu, neboť nikdy sám neřešil svou pobytovou situaci a ani se nepokusil aktivně jednat s úřady Vietnamu.

Ke vztahu žalobce s přítelkyní žalovaný uvedl, že ho nelze posuzovat jako vazby, které zákon o pobytu cizinců či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod považuje za nepřetržitelné. Podle žalovaného družku žalobce nelze označit za občana Evropské unie či za osobu v postavení rodinného příslušníka, proto nedosahuje takové procesní ochrany, jak má na mysli ustanovení § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Nadto i ustanovení § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců umožňuje v odůvodněných případech jak občana EU, tak i rodinného příslušníka občana EU, vyhostit. Natož cizince, který pouze „žije“ s osobou cizí státní příslušnosti disponující trvalým pobytem, která tento pobyt získala uzavřením manželství s občanem ČR v roce 2004. Z toho důvodu považuje žalovaný tvrzení žalobce o společném soužití počínající rokem 2004 za účelové.

Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žádný z účastníků ve stanovené lhůtě takové projednání nenavrhł (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.r.s.) a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.).

Podle názoru soudu je stále třeba zdůrazňovat, že „institut zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců (až na 180 dní, resp. 90 dní v případě cizince mladšího 18 let) představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, publikovaný pod č. 2129/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě s Úmluvou, jíž je Česká republika vázána [srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 10/08, z e d n e 1 2. 5. 2009 (N 115/53 SbNU 427; 229/2009 Sb.), <http://nalus.usoud.cz>]. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79, <http://echr.coe.int>). Jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, na který poukazuje i žalobce v žalobě. K této námitce soud uvádí, že podle Evropského soudu pro lidská práva lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy ospravedlnit pouze probíhajícími vyhošťovacími nebo vydávacími řízeními. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 11. 1996 ve věci Chahal proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93, bod 113, <http://echr.coe.int>). Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě

postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvalého zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetržuje po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 11. 10. 2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, stížnost č. 41416/08, body 71 – 75, <http://echr.coe.int>).

Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva lze dovodit, že harmonogram konkrétních kroků, které správní orgán v řízení o správním vyhoštění cizince činí, je na úvaze správního orgánu. Na druhou stranu je v ní zdůrazňováno, že řízení o vyhoštění musí být vedeno **s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě, aby zajištění cizince bylo oprávněné**. Výkon správního uvážení při rozhodování o prodloužení doby zajištění musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze.

Úkolem soudu v dané věci je posoudit, zda žalovaný nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení a vyhodnotit postup žalovaného v řízení o správním vyhoštění.

Ze správního spisu je zřejmé, že správní orgán pravidelně zkoumal, zda trvají důvody pro zajištění cizince. Nicméně, také z něho vyplývá, že prvním a zároveň posledním úkonem správního orgánu ohledně zjišťování totožnosti žalobce a opatření cestovního dokladu bylo podání žádosti o vydání náhradního cestovního dokladu ze dne 14. srpna 2012, která byla Ředitelstvím služby cizinecké policie postoupena Zastupitelskému úřadu Vietnamu. Podle názoru soudu řízení nebylo vedeno s náležitou pečlivostí a aktivně, jak je vyžadováno výše zmíněnou judikaturou. Do doby vydání napadeného rozhodnutí uplynula dlouhá doba na to, aby správní orgán zaslal alespoň urgenci pro vyřízení žádosti a vyslechl žalobce k okolnostem rozhodným pro posouzení toho, zda je zde možnost uložit mírnější opatření. Právě v tomto směru mělo být rozhodnutí o prodloužení zajištění odůvodněno.

Soud připomíná, že k otázce náležitosti odůvodnění se vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 4 As 16/2012-30 ze dne 21. 4. 2012. Konstatoval: „...v požadavcích na odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění je zapotřebí spatřovat rozdíl od požadavků na odůvodnění rozhodnutí o zajištění, jež je ze své povahy činěno v časové tísní. To však není případ rozhodnutí o prodloužení zajištění, jež by mělo být dostatečně odůvodněno a měly by v něm být posouzeny všechny okolnosti, pro které nelze použít některé mírnější instituty...“ Z rozhodnutí je zřejmé, že nestačí pouhé konstatování o tom, že mírnější opatření není možné uložit s odkazem na dřívější protiprávní jednání cizince. Správní orgán má prostor k tomu, aby odůvodnil rozhodnutí podrobněji, přičemž není třeba opakovat argumenty uvedené v rozhodnutí o zajištění. Podle názoru soudu je správní orgán povinen vysvětlit, jaké důvody ho vedly k rozhodnutí o prodloužení. Aby odůvodnění bylo přezkoumatelné je třeba v tomto směru zjistit relevantní skutečnosti. V daném případě argumentace v tomto směru zcela chybí. Žalovaný se nezabýval ani tím, že žalobce sdělil adresu, kde se zdržuje a že má finanční prostředky k zaplacení kaucí. Zde bylo na místě, aby správní orgán například prostřednictvím vysvětlení (dle § 137 správního řádu) zjistil, zda se žalobce zdržoval se svou družkou na určité adrese, ověřil tak jeho tvrzení a zda může prokázat tvrzení o dostatečných finančních prostředcích.

Podle názoru soudu postup správního orgánu v daném případě je v rozporu se smyslem a účelem zajištění cizince i v rozporu s výše citovanou vnitrostátní i zahraniční rozhodovací praxí. V řízení před správním orgánem nebyly zjištěny a posouzeny všechny skutečnosti rozhodné pro prodloužení doby zajištění za účelem správního vyhoštění a tato

vada mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a proto soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady vynaložené žalobcem na dané řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za dva úkony (§ 11 písm. a, d, vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu) právní služby v částce 2.100,- Kč za jeden úkon, celkem 4.200,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f, vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 600,-Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Právní zástupkyně prokázala soudu, že je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o 960,- Kč. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci celkem 5.760,- Kč.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. prosince 2012

**JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně**

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová